

Гул затих. Я вийшов на підмостки.
До одвірка тулячись, людську
Наслухаю долю в одголоску —
Що мені судилось на віку.

Прямо в мене цілить морок ночі
Тисяччю біноклів на осі.
Та, якщо лиш можеш, авва отче,
Чашу цю повз мене пронеси.

Я люблю твій задум і пристану
На тобою визначену роль.
Але інша нині йде вистава,
І на цей раз вибути дозволь.

Та готовий вже порядок дійства,
І не відвернути німоти.
Я один, повсюди лицемірство.
Вік прожить — не поле перейти.